

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1208/2022
01.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Машом Денић, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јоване Вучковић Пејчић, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 662/21 од 14.06.2022. године, у седници већа одржаној 01.12.2022. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јоване Вучковић Пејчић, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 662/21 од 14.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суд у Лесковцу К 288/20 од 11.05.2021.године, окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, а окривљена ББ оглашена је кривом због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ, за које кривично дело је суд окривљеном АА изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајњу од једне године и истовремено одредио да се наведена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, док је окривљеној ББ за кривично дело за које је оглашена кривом, суд изрекао условну осуду тако што јој је утврдио казну затвора у трајању од шест месеци и истовремено одредио да се наведена казна затвора неће извршити уколико окривљена у року од једне године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка, као и паушала, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећена ЈКП „Грделица“ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 662/21 од 14.06.2022. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, окривљене ББ, браниоца окривљене ББ и јавног тужиоца ОЈТ у Лесковцу, преиначена је пресуда Основног суд у Лесковцу К 288/20 од 11.05.2021.године, ставом првим, тако што је окривљени АА оглашен кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, коју ће издржати по правноснажности пресуде, а која казна ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, које не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да уколико једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом је одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног, а о чијој висини ће суд накнадно одлучити посебним решењем, док је оштећена ЈКП „Грделица“ ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу. Ставом два исте пресуде, према окривљеној ББ, на основу члана 422. став 1. тачка 3. ЗКП одбијена је оптужба за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ, услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења за наведено кривично дело, док трошкови кривичног поступка у односу на наведено кривично дело падају на терет буџетских средстава суда, о чијој висини ће суд накнадно одлучити посебним решењем.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 662/21 од 14.06.2022. године, бранилац окривљеног АА, адвокат Јована Вучковић Пејчић, поднела је захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), тачка 8) и тачка 10) ЗКП, повреде закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП и повреде одредаба члана 441. став 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, укине другостепену пресуду и предмет врати на поновни поступак пред другостепеним судом.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2 ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажну пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док из образложења захтева произилази битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, коју образлаже тиме што наводи да је другостепени суд погрешно применио одредбе Кривичног законика о наступању апсолутне застарелости кривичног гоњења. Бранилац указује да је за сваку појединачну радњу,

осим последње описане у изреци пресуде наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, позивајући се на правни став са седнице Кривичног одељења Врховног касационог суда од 15.04.2014. године, да застарелост кривичног гоњења код продуженог кривичног дела почиње да тече засебно за сваку радњу кривичног дела која улази у састав продуженог кривичног дела, почев од прве предузете противправне радње и то код кривичних дела код којих одређени новчани износ није битно обележје. На основу тога бранилац у захтеву закључује да је за све радње извршења за које је окривљени оглашен кривим, осим последње радње описане у диспозитиву пресуде, наступила апсолутна застарелост.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде дао јасне и довољне разлоге да је у конкретном случају, битно обележје кривичног дела одређени новчани износ, па је продуженим делом остварен збир тих износа остварених појединачним делима и у том укупном износу прибављена имовинска корист, због чега се по налажењу Врховног касационог суда, правни став на који бранилац указује, у тој ситуацији не примењује. Према томе, другостепени суд је жалбене наводе оценио као неосноване и у образложењу пресуде Кж1 662/21 од 14.06.2022. године дао јасне и довољне разлоге за свој став да се у конкретном случају не ради о апсолутној застарелости кривичног гоњења (страна 14, други и трећи став другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Поред изнетог, бранилац окривљеног захтев подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, уз образложење да је након подношења жалби отворен претрес пред другостепеним судом, те да је усвајањем жалби браниоца и јавног тужиоца ОЈТ у Лесковцу преиначена првостепена пресуда, тако што је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ, које кривично дело је обухватило пет радњи извршења, док о оптужном акту против окривљеног, а који се односи на радње извршења под бројем 1, 4 и 7 није уопште одлучено, односно другостепени суд приликом доношења одлуке није потпуно решио предмет оптужбе.

Овакви наводи су по налажењу Врховног касационог суда неосновани из следећих разлога:

Према стању у списима предмета, окривљеном АА је оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Лесковцу Кт 2762/10 од 08.10.2015. године, стављено на терет продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези става 1. КЗ. Дана 02.10.2019. године, 24.10.2019. године и 14.10.2020. године, извршене су измене и прецизирање оптужног акта, али без измене правне квалификације кривичног дела из члана 359. став 2. у вези става 1. КЗ.

Одредбом члана 409. став 1. ЗКП, прописано је да тужилац може у току главног претреса, ако оцени да изведени докази указују да је чињенично стање другачије од онога изнетог у оптужници, изменити оптужницу или предложити да се главни претрес прекине ради припремања нове оптужнице.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, при чему се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд уопште није донео одлуку о некој тачки оптужбе.

По налажењу Врховног касационог суда, побијаном правноснажном пресудом у потпуности је решен предмет оптужбе. Основни јавни тужилац у Лесковцу је у складу са својим овлашћењима из члана 409. став 1. ЗКП изменио оптужни акт, а након доношења првостепене пресуде, другостепени суд је окривљеног осудио за продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, изостављајући три радње извршења, које су према измењеном оптужном предлогу ушле у састав продуженог кривичног дела. Како се ради о једном продуженом кривичном делу, то изостављање радњи за које није било доказа, а одлучивање о преосталим радњама, кад се ради о једном кривичном делу, не значи да пресудом није решен предмет оптужбе, како се неосновано захтевом наводи, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, оцењени као неосновани.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП. Наведену повреду бранилац образлаже тиме што суд није правилно одлучио о имовинскоправном захтеву, цитирајући одредбе члана 258. став 3. ЗКП, којим је прописано да суд пресудом одлучује о имовинскоправном захтеву оштећеног, а уколико подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за делимично пресуђење, суд оштећеног упућује на парницу. По наводима браниоца, с обзиром да је суд у диспозитиву пресуде таксативно навео износе противправне користи и штете, то је био дужан да одмах одлучи о основаности имовинскоправног захтева који је оштећени истакао у току поступка.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, по оцени Врховног касационог суда су неосновани.

Одредбом члана 258. став 4. ЗКП прописано је да у пресуди којом окривљеног оглашава кривим или решењу о изрицању мере безбедности обавезног психијатријског лечења, суд ће овлашћеном лицу досудити имовинскоправни захтев у целини или делимично, а за вишак упутити на парнични поступак. Ако подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни за делимично пресуђење, суд ће овлашћено лице упутити да имовинскоправни захтев у целини може да остварује у парничном поступку.

Према стању у списима предмета, оштећено предузеће ЈКП “Грделица“ је у току кривичног поступка истакло да ће имовинскоправни захтев остварити у парничном поступку, односно није поставило и прецизирало имовинскоправни захтев у току трајања кривичног поступка, па га је суд упутио ради остваривања имовинскоправног захтева на парницу, јер суд није могао одлучивати уколико захтев није поднет, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, оцењени као неосновани.

Осим тога, бранилац у захтеву за заштиту законитости нумерише повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али исту образлаже наводима да у конкретној кривичноправној ствари не постоји штета за ЈКП „Грделица“, као ни имовинско правна корист за окривљеног АА, као ни корист за треће лице, односно не постоје објективни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим. Даље наводи да су износи који представљају штету за наведено предузеће плаћени од стране окривљеног јавном предузећу, а које чињенице су утврдили и вештаци економско финансијске струке, на који начин бранилац цени изведене доказе на начин који је супротан оцени доказа, чињеничним утврђенима и закључцима нижестепених судова, чиме указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену изнетих навода јер повреда закона из члана 440. ЗКП, није повреда прописана у члану 485. став 4. ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца.

Поред тога, бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче битне повреде одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 10) ЗКП, повреду закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП и из члана 441. став 4. ЗКП, али у образложењу захтева уопште не указује у чему се конкретно састоје наведене повреде закона, то поднети захтев у том делу нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, па се Врховни касациони суд у оцену истих није упуштао.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 8) ЗКП, као ни повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јоване Вучковић Пејчић, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став.1 и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић